

Александар Балаловски

ТАБОЛИН

кога човекот ја преминува границата на интелигенцијата

ПРАЗНА СТРАНА

Авторски права

Делото е лиценцирано според **Creative Commons - Attribution-Share Alike License 2.5** односно (mk) **Наведи извор-Сподели под исти услови, верзија 2.5**. Имате право:

да споделите - да умножувате, дистрибуирате, јавно да го прикажувате или јавно дигитално да го прикажувате делото

Преработка - да го адаптирате делото

Под следните услови:

Наведи извор. Морате да го наведете изворот на ист начин како што тоа го направил авторот или давателот на лиценцата (но не на начин кој би сугерирал дека тие ве поддржуваат вас или вашето дело).

Сподели под исти услови. Ако го промените, трансформирате или адаптирате ова дело, можете да го дистрибуирате добиеното дело само под иста или слична лиценца на оваа.

- Во случај на понатамошно користење или дистрибуција морате на другите јасно да им ги дадете до знаење условите под кои е лиценцирана ова дело. Најдобар начин за да го направите тоа е да поставите врска до оваа веб-страница.
- Секој од горенаведените услови може да биде поништен ако добиете дозвола од носителот на авторските права.
- Ништо во оваа лиценца не ги нарушува или ограничува моралните права на авторот.

Сликата од насловната страна е *The Saddest Dad in the World* дело на **Adam Mayer**. Сликата е исто така Creative Commons - Attribution-Share Alike објавена на Flickr:
<http://www.flickr.com/photos/phooky/100226779/>

Содржина

Заповед.....	5
Како Бубенок престана да јаде.....	7
Рекламата	10
Инцидентот со пченката.....	13
X верзија 2.0.....	16
Сонот.....	18
Утрото кое заврши со ноќ.....	21
Длабината.....	24
Советот на Длабината.....	27
Кирил.....	29
Кирил 2.....	30
Раини во светот на проекциите.....	33
Раини.....	35
Жална вест.....	38
Таболин.....	41
Сонот на Раини.....	43
Крајот на циклусите.....	46
Заминувањето на Раини.....	50
Логичка грешка.....	51

Заповед

- *„Ти ќе одиш и ќе пробаш да ги спасиш, има во твоите очи посебен жар“*, го направи изборот таткото.

Еден од браќата се налути. Пројави љубомора на зборот на таткото. Потајно се провлече зад толпата брадести лица. Беше единствениот што тој ден беше надвор од главната сала. Плачеше. Беше единствен што тој ден плачеше. Сотонарес реши да се одмазди. Но кога го направи следниот чекор падна во провалијата јурејки кон центарот на земјата со неговата глава.

Разговорот во салата не престана. Дискусијата претходеше...

- *„Како ќе кажеш“*, се покори Иман.
- *„Не враќај се додека не осетиш дека ти дале нешто“*, го посветуваа.
- *„Која е поентата на моето патување, тие и онака нема да ме познаат“*, праша Иман.
- *„Ќе дознаеш“*, рече некој од советниците.

Додека разговараа гласни секавици им го плашеа зборот.

Тогаш еден мудрец стана и рече:

- *„Простете, барам дозвола за збор“*, праша мудриот непосредно пред да удрат две молњи врз престолот на таткото. Таткото се насмевна и му даде збор.
- *„Јас сум Кеил..доаѓам од иднината“*.

Настапи момент на кон него вперени очи.

- *„Го видов нивниот нов свет. После повеќе од 2000 години од сега, ќе се роди двојност која ќе е моќна да создава светови и да си игра со*

нивните жители“, рече мудрецот Кеил.

- „Вистина. Ќе се роди проток на знаење, сакате да ги спречите, земете им ги бројките. Не пуштајте го Вашиот син. Тој таму ќе оди за подоцна во негово име тие да земат мечеви во рацете и да се испоубијат. Глупави се“, заврши.

- „Но нели ти тоа го знаеш татко“, праша младиот Иман заинтригиран од радозналоста што неговиот татко ја пројави слушајќи го Кеил.
- „Не...ова не го знаев..“, рече таткото.
- „Но...како...ти обично знаеш сè?“, се уплаши Иман повлекувајќи се наназад.
- „Не знам баш се...јас сум нивна креација..бројки, јас сум бројка. Пуф...!“

Сите наоколу набрзина ги снема. Исчезна и тој. Сè исчезна за миг.

Како Бубенок престана да јаде

Кал за роденден доби рипка која пред неколку години имала голтнато федерче од пенкало по грешка, бидејќи беше алчна за храна и се што ќе видеше со дијаметар не поголем од 5мм и не подолго од 1см го сметаше за плен, а себеси во таа ситуација се ставаше за предатор и немилосрдно го напаѓаше. Федерчето, кое го тераше пенкалото да се вклучува и исклучува при што се отстранува влијанието на атмосферата кое го суши мастилото, за цела среќа беше изработено од еминентната фабрика за пенкала „Ма стило“ која имаше обичај железаријата што ја монтира на пенкалата да ја прави од не’рѓосувачки материјали како што се платината и златото. Впрочем последната директива на оваа фабрика си ја потпиша разделбата со раководењето кога се обиде (и го оствари) да наместо злато и платина употреби сребро, мислејќи дека ќе заштеди финансии, со што се зголеми бројот на луѓе со едно око поради тоа што федерчињата брзо попуштаа и често се случуваше да цевчето од пенкалото излета со брзина доволна да ве почешка по лицето, но да ја пробие очната мембрана и придонесе за истек на очната белка. Одговорноста ја снесеа сите од тоа раководство. Потпишаа отказ, а некои од нив завршија и како ментални случаи имитирајќи федери направени од злато.

Рипката ја крсти Бубенок, нешто што беше карактеристично за неговото поднебје. Кал не можеше, а да не смисли нешто поглупаво за име на неговата рипка. Иако знаеше дека не треба да ги малтретира животните и да не придонесува за нивно истребување во светот, тој сепак се реши да пронајде начин на кој оваа рипка ќе престане да се однесува алчно и ќе почне да биде подружјељубива. Бубенок беше од расата Блупблуп. Имаше една интересна грешка во својот генетски дизајн. Без храна можеше да опстои 102 дена. Без вода 10 минути. Но храната која ја јадеше можеше слободно да се израмни со количеството на храна што една разумна Чивава би ја изела за доручек, на дневна основа. 102 дена се 3 месеци и 9 дена. Грешката во дизајнот на Блупблуп беше тоа што таа рипка имаше доволно

голем капацитет на меморија, но краткотраен. Да. Можеше да памети настани и случки кои се случиле до пред 3 месеци. Така, таа не се сеќаваше на прекрасниот чакал со зелено-жолта боја што беше фрлен во нејзиниот (за полот сеуште се дискутира во советот на Длабината, место каде се донесуваат најтешките подземни одлуки) топчест аквариум на денот кога дојде во домот на Кал. Не се сеќаваше на тоа што јадела 3 месеци пред тоа, не се сеќаваше воопшто ни како се вика, бидејќи името беше доделено еднаш, и од тогаш сите ја викаа „рипка“. Уште потрагично или за среќа што не се сеќава, беше тоа што рипката беше машко, а сите велеа „*Ќ даде да јаде?*“ или како што беше обичај во местото каде Кал живееше да се користи само еден род, кој пред 230 години би звучел „*Му дади?*“. Рипката беше права болка во газот. Но, тоа прекрасно утро кога Кал ја откри грешката во нејзиниот дизајн, беше вистинско ослободување за неговата одговорност да ја храни во високи количества храна 3 пати на ден, со можност за добивање одрезок од сварено зрно грав, како рипката би го добила или надополнилна недостатокот од витаминот Б во нејзиниот малечок организам. Кал сфати дека ако рипката има сеќавање од најмногу 93 дена, а без храна може да издржи 102 дена, тогаш Кал ќе прекине да ја храни во наредните 3 месеци и 9 дена, со што рипката целосно ќе заборави да јаде, по што и ќе престане да јаде. Со тоа ќе престане целата одговорност за потребата од јадење. Федерчето кое го беше била голтнала, едноставно ќе ја потсеќа дека нејзиниот стомак е полн и уште поуверено ќе пристапува кон фактот дека нема потреба од храна. Кал така и направи. Веќе четврт месец како Бубенок е без храна, единствена обврска на Кал е да ја менува водата во која Бубенок мочаше на секои 4 часа, бидејќи друг измет и немаше од каде да доаѓа.

Додека Кал се спремаше да легне, се наведна над топката аквариум и тивко прошепоти „*Те сакам*“. Кога се разбуди, некој свона на вратата. Кал отвори без да провери кој е на мониторот...пред вратата го чекаше богомолката **Хели**, која имаше едно скршено раче и крвава уста. Беше во бесознание. Кал ја прибра во својот дом. Како чувство на дежаву од

соновите минатата ноќ, Кал почувствува дека треба да му даде храна што ја приготвуваше за него и само за него претходната вечер.

„Како ли ќе се моли оваа Богомолка со скршена рака сега?“ – се запраша и почна да ја чисти крвта на устата на Хели.

Рекламата

Кал во реалноста го врати тенкиот допир на Хели по неговата брадичка. Кога се заврти го виде како мавта со својата повредена рака. Површински гледано, богомолките не зборуваат. Не дека не умеат, туку дека тие само се молат, на јазик разбирлив за нив и за оној кон кого е упатена молитвата. Во Таболин постоеја дотогаш уште неколку признаени аватари. Едниот од нив се викаше Кали. Аватарот на Кали го нарекуваа Сотонарес. Ерата на Кали, или времето на Сотонарес беше време во кое најупорните страдаа, во кое најверните и најдобрите беа гадно заebани. Киберпанкот не донесе подобрување како што мислеа пред стотина години. Ги бркаше побожните и ги мачеше до смрт. Најчесто се работеше за отсекување дел од телото со што ќе може да се обележи тој кој обавува побожна дејност во технократското модерно општество на работи и компјутери. Речиси сите верници и секташи беа прогонети, обележани, па дури и убиени. Сепак подземните движења не можеа да повлијаат врз слободната волја на оние чија вистинаска природа беше да обавуваат побожна дејност – **богомолките**, иако упорно се трудеа да ги искоренат од нивните животи. Кога би се собрале и сите поклоници на *Светиот брадест кондрим*, и сите луѓе со барем синапово зрно вера, не би ја имале природата на богомолката, бидејќи тие како Хели беа дизајнирани со таа цел – да се молат. Од една страна тоа ветуваше ера на поборност и реализација на одредени потреби на поединци во општеството, но од друга страна секоја мотивација, стимулација и инспирација беше убиена во буквална смисла на зборот. Се одеше дотаму што властите дури имаа забрането употреба на терминот Телевизор. Она што до пред 200 години беше Телевизор, сега беше Визор. Телето е *храна* создадена по еволутивната патека на природата за човекот да може да си игра ловџија и да се храни, и во ниту еден момент не треба да се помисли дека тој збор може да се употреби како термин за име на домашен уред, најмалку она каде најчесто вртеа влијанијата на Пранк движењето кое беше на власт во моментот.

За цела среќа во тој момент на Визорот се прикажуваше една вистинска приказна од секојдневниот живот на соседите на Кал. Двајца млади гледаат филм додека го пијат своето полноќно фрапе. Кал го смена каналот.

„И тогаш типот стана и почна да пее на многу смешен глас, глупавите Снешковци помислија дека тој ја пее Химната на неговата земја и станаа, почнаа да им се одлепуваат рацете, носовите, очите...па седнаа. Типот пак запеа на уште посмешен глас, дијалект и јазик, Снешковците пак станаа, се додека не се растопија целосно“.

„А снешковците стануваа да си одат?“

„Не бре, стануваа бидејќи типот пееше химна“ – рече тој.

„Но ти тоа го гледаше со мене!“ – зачудено рече таа.

Дел од серијалот **„Децата ги сакаат троните“**.

Наеднаш се случи ненадејна промена на програмата на екранот на Кал, каде без најава се слушна статички звук што го викаа „снег“, само овојпат во верзија 2.3. Кал помисли дека нешто не е во ред со приемот, пријде. Таман да го допре приемникот, се појави слика. Музиката беше од некоја подземна работилница во која доминираше процесирани виолина и гитара, додека ритамот го одржуваше неумешно свирач на џембе. Хармонски музиката ја надополнуваше клавијатура. Со ефект на зголемување на интензитетот на гласот, а намалување на музиката почна да зборува машки дебел глас.

– *„Леле, тие. Повторно го зазедоа етерот“*, се пожали Кал на самиот себе.

Додека музиката течеше во позадина гласот дебело и сериозно говореше:

„Плачењата на младите јагниња може да се човечки крици,се доближува врискачкиот сатар, тоа прекрасно суштество е осудено на смрт, смрт без причина, а смрт без причина е убиство! И лешот кој невинно го приготвувате, не е ни сочен, ни вкусен и убав, тоа е смрт без причина, а смрт без причина е убиство! И телето кое го приготвувате со насмевка, ТОА Е УБИСТВО, и мисирката која ја погубивте за празникот на вашиот Бог, Е УБИСТВО, дали сте свесни како животните умираат? Миризбите од кујните .. не се веќе привлечни, убави и фини, пролеана врела крв од несвета смрдеа, ТОА Е УБИСТВО! Не е природно, нормално и елегантно, лешот кој го приготвувате, месото во вашата уста пробувајќи ја аромата НА УБИСТВОТО!“

Кал го освести трасок на врата. Влегоа претставници на Пранк стражата и со еден удар на нивните дебели чизми го разбија екранот на Визорот давајќи му знак на Кал да остане каде што е.

- „Пречки“ рече еден од нив и побара да се пушти сериозна музика додека пречките траат. Третиот од својот голем куфер извади малечка катодна цевка. Ја заменија. Музиката престана па си заминаа. Кал не беше воопшто изненаден.

- „*Ке фарис на индера накомо дењаја?*“, рече Хели на богомолски.

Се сети дека тропна глупост. Го вклучи автоматскиот преведувач кој го носеше секогаш со себе и го повтори прашањето:

- „*Што имаш за јадење млад човеку?*“ – си ги протри очите од кои потекоа утрински солзи.

Инцидентот со пченката

Хели полека се опоравуваше од болката што го нокаутирало пред некој ден. Го виде младиот човек како нешто чепка на својот сметач со фибер процесорско јадро. Му се допадна доручекот.

- „Што правиш?“ - праша Хели.
- „Се најаде ли?“
- „Да. Што правиш?“
- „Се трудам да го завршам увидот на кој работам. Знаеш, заработувам за живот“, лажеше Кал.

Кал работеше на нешто сосем ново. Никој не би го разбрал. Луѓето дури и би платиле за тоа што тој го работеше. Беше мешавина од физика, биофизика и технологија. Сепак, кога на богомолка му споменете развиена технолошка направа, таа веднаш може да добие погрешен впечаток за вас и да почне да ве избегнува и целосно да ја уништи желбата да дискутира со вас. Кал тоа не го сакаше. Тој беше скромен, забраден човек кој до пред извесно време својата иднина ја гледаше во создавањето на интелигенција на машината, но откако дел од компаниите за кои тој работеше како хонорарец ги отпуштија своите вработени и целосно ја елиминираа заедницата што поддржуваше еден тип идеологија, тој прејде кон сувопарна работа која може да му донесе илјадници торали со кои ќе може да го плати престојот во коцката во која живееше и овозможи еднаш или двапати годишно да замине на патување во некоја од соседните земји или еднаш во две години да купи некој нов технолошки уред на што обраќаше особено внимание и посветуваше исто толку дел од неговата среќа. Откако приспособа доволно пари и информации за неговата идеја, почна да работи. Работеше целовечно, целодневно, не се плашеше од ништо.

- „Сметачи. Калкулатори. Халогенизација...“ - извика Хели со

интонација иста како кога веќе истребеното племе Амиши видеше соларен уред од XXI век.

- „Како што реков...живот“. - потенцира Кал.
- „Која е твојата цел во животот?“, му досадуваше Хели.
- „Хех...“
- „Нашиот добар молски водач, цела слава за неговата жива свест, Гогх, често вели дека ние ја знаеме целта длабоко во нашата потсвест. Само ја потиснуваме со желби кои сакаме да бидат такви какви што се. Парареалност. Лажна реалност создадена од нашиот ум. Си чул ли за случајот со детето и пченката?“
- „Читав нешто...“ - незаинтересирано рече Кал.

Хели почна да ја раскажува приказната:

- „Е да. Тој беше млад човек. Како млад човек спремен за авантури и зелен за учење, сонил сон. Во сонот го видел својот правнук како му нуди кочанка со големи зрна пченка. Кога се обиде да ја земе, правнукот одбил. Наместо тоа тој отворено одмавнал со раката откривајќи на видик широко поле посадено со родна пченка која требало да му припадне него и која требало да му донесе милиони. Младичот не сакал да чуе, не сакал да биде фармер, бидејќи многумина фармерите ги сметаат за прости селски личности со закоравени сфаќања. Минале месеци. Речиси и да го заборавил сонот, кога го повикале на ручек кај фамилијата на неговата девојка. Таткото на девојката, после обилниот ручек, од кујната зел длабока чинија полна со пресно сварена крупна пченка. Младичот ја видел. Кога таткото се обидел да касне еден гриз од пченката, тој се фрлил врз него и почнал да се бори извикувајќи дека целата пченка во светот е негова. Гризел лакомо, не знаел зошто го прави тоа, потсвеста проработила. Едно дебело зрно во гризот ја оддели својата лушпа во неговата уста која несакајќи заминала во неговиот дишник. Починал 3

минути покасно. Трагедија и срам. Го прогласиле за ментален случај.“

- „Зошто ми го раскажа ова?“ – нешто позаинтересирано праша Кал.
- „Во модерната молска литература оваа приказна се сместува во книгата со наслов *Техија*, од голема важност е потиснатиот спомен перципиран од искуството кое нам не ни се допаѓа“.

- „Што си потиснал момче?“ – рече Хели со лице кое сакаше да помогне.
- „Хах..ништо!“.
- „Оттисни! Која е твојата цел?“
- „Умре“. – одговори тивко Кал.
- „Умрела? Умре?“
- „Умре. Со слободата...“ – рече Кал.

Погледот и половината од своето тело ги префрли во насока на мониторот од неговиот сметач. Се обиде да го смири и игнорира брзото чукање на срцето што предизвикуваше длабоко и брзо дишење. Продолжи да работи со лажна концентрација што кажуваше дека не сака веќе да зборува за тоа. Хели задоволно се насмевна, го постигна првиот резултат. Го оттисна Кал.

Зошто Хели не беше богомолка како и сите други кои стојат на гранките и се молат, можеше да се претпостави од неговиот изглед. Иако со мало количество отров во нивните жлезди, богомолките беа доволно добро расположени за да контактираат со луѓето. Но нивните патишта ги уништуваа тие кои сметаа дека инсектите се инфериорни пред расата на луѓето и опасни поради нивниот отровен загриз. Богомолките знаеја дека нивниот отров за нив значи живот. За нив значи дека сеуште се живи и дека се е во ред со нивниот организам. Отровот на богомолката беше ист како плунката на човекот. Само што за човекот е погубна. И за тоа не се криви тие.

Х верзија 2.0

Не постојат букви како X и Y. Не постојат знаци како + и -. Не постои многу лошо и малку добро. Сетоа тоа испадна дека е втора верзија на својот претходник. Буквите што луѓето во Таболин ги викаа Икс и Ипсилон, беа предизвикувачи на чести дискусии, полемики и караници помеѓу научниците. Тогаш науката тргна по патот на многу компании кои ги онеспособувале можностите на својот продукт. Науката сметаше дека „непознатите“ се нивна сопственост, дека има право да прави врз нив што сака. Едно такво научно тврдење стоеше зад тезата дека буквата X може да се замени со буква која поедноставно ќе ја претставува „непознатата“, науката ќе придобие многу повеќе и на време и КММ. Така излезе втората верзија на буквата X со која се спои нејзината долна половина и наместо две / \ цртички се доби една |. Така се доби буквата, или непознатата Y. Се појавија дополнителни проблеми, компании, здруженија и индивидуалци кои својата непозната (сега веќе X 2.0) ја бараа како валидна во нивните докази, теореми, равенки и системи. Се формираа кланови и друштва за правата на X. Таа заедница стана толку силна што идејата да се отфрли непознатата и правата за употреба на буквите како сопственост на науката неофицијално пропаднаа. Тоа покасно беше случај и со мрежата која се викаше Интернет. Науката е пред колапс, а идеите на поединците и друштвата за правата на научните мисли се вреднуваат само од самите нив. X е реалност. Y е измислица на научните секти, верзија 2.0 на X.

Хели начна идеја дека $2+2 = 5$. Реакцијата на Кал беше нешто како „*Боже мој, па не е!*“. Се трудеше да го потврди тоа. На фотелјата каде седеше често, наведнат врз скутот на Хели со лист хартија и пенкало се трудеше да ја докаже апсурдната глупост.

Дискусијата претходеше...

– „*2x2 се четири..зошто е тоа така..*“ – рече Кал.

..дискусијата беше прекината од краток звук на мониторот што укажуваше дека стигнал предлог за нова вест од денешниот број на Digzine. Хели и Кал се завртеа. Хели ги забележа стрелките што укажуваа на предложената приказна. Потсвесно почна да чита на глас:

– *„Не постојат букви како X и Y. Не постојат знаци како + и -. Не постои лошо и добро...“* – предложи да чита.

Настапи нема тишина. Кога тишината не би постоела, не би постоела и красноста на музиката и тонот што го дразни сетилото за слух и ви вели дека време е да станете и да тропнете со рачката од метлата по таванот, на комшијата над вас. Не беше тоа збунка или восхитеност. Беше заинтересираност за текстот кој првпат по псеудо револуцијата означуваше објава на вистината. Во време кога луѓето се навикнаа да ги гонат и тепаат на сред плоштад, речиси никој немаше потреба од осознавање на социјалната вистина и придобивките од социјалната слобода. Текстот продолжи да го чита Кал, со забавена интонација на треперлив глас:

„...Хели и Кал се завртеа...Хели ги забележа стрелките што укажуваа на предложената приказна. Потсвесно почна да чита на глас:

„Не постојат букви како X и Y. Не постојат знаци како + и -. Не постои лошо и добро...“.

„Што по ѓаволите“ рече Хели. *„Влеговме во круг на рекурзија“.*

Хели ги забележа стрелките што укажуваа на предложената приказна.

Потсвесно почна да чита на глас:

„Не постојат букви како X и Y. Не постојат знаци како + и -. Не постои лошо и добро...“

И тогаш снема струја. Циклусот падна.

Сонот

Сонот беше една од омилените теми на Кал. Кога тој во своите астрални патувања создаваше вилички и гноми, кога тој во своите медитации гледаше визији на душевна повлеченост и кога во своите сонови ги сонуваше своите блиски и најмили кои му недостигаат, веднаш ги запишуваше. Тоа беше една од ретките практики на луѓето кои ја познаваат квантната механика од аспектот на метафизиката. Кал знаеше многу за физиката. Знаеше многу за метафизиката и биофизиката. Беше гение. Или, неговото знаење и желба, беа доволно моќни да се разбере смислата каква што е. Во еден негов сон се случи нешто сосема необјасниво. Не, тој не виде ништо спектакуларно. Впрочем, тој ги виде своите соседи кои живеја на 15тина метри од неговиот дом, а кои пред 10тина години заминаа. Машкото се викаше Дамнде. Неговата сопруга Зецинела, и беше прекрасна личност. Во сонот ги виде стари. Со бела коса и смачкано лице. Се држеа рака под рака. Сосема тривијална слика. Па за да се избегне таквиот момент кој беше налик на тага и носталгија по изминатите години, Кал тие сонови не ги запишуваше, едноставно ги игнорираше се додека не заминат во длабоката гробница на потсвета. Сонувајќи ги Дамнде и Зецинела, тој ја беше бил испружил неговата нога силно и еластично во правец на неговото тело, а другата ја постави свиткана врз коленото. Се разбуди. Не знаеше зошто неговите нозе се во таа поза. Се погледна кон Хели, го немаше.

– „Веројатно е во капатило“ – шепна

Се обиде да го протолкува тоа што го гледаше. Сплетка на неговите екстремитети веројатно значеше проблем. Не веруваше во предвидувачи, бајачи, видовити и клоннови по ТВ станиците. Ама знаеше дека позата која ја има направено е тешкотија. Осети потреба да стори нешто што има обврска да го стори. Се реши да го запише сонот.

– „Подобро да го сторам тоа пред да дојде Хели“, се убеди Кал.

Го зеде својот дневник на сонови кој веќе броеше повеќе од 2021 испишани страници. Зеде пенкало и започна да пишува. Барем се обиде. Беше празно. Немаше повеќе мастило. Ја отвори фиоката на своето биро и зеде друго. Сосем ново, исто пенкало. Почна да пишува и несебично го откри овој мал дел од својот најинтимен дневник на читателите:

„Сонував како трчам по калдрмест пат. Одеднаш од куќата каде живееше Зацинела излезе стар човек со бела брада. Ме запраша „Како си?“ на што одговорив дека сум добар. Човекот многу наликуваше на сопругот на Зацинела Дамнде. Но бев сигурен дека не е тој бидејќи нив сеуште ги паметам како млади луѓе. Излезе Зацинела. Сега се осигурав дека се тие. И таа и тој се остарени. Стари и млитави ме поканија на алва. Се согласив. Пријдов и седнав на старата масичка, а Зацинела донесе парче Алва потурена со некоја врста чоколаден прелив. Дамнде започна да ми зборува нешто кое го паметам матно. Нешто како. „Чуј Кал, знаеме што правиш. Мислиш дека за нас знаеш само ти? Се лажеш, ние постоиме, ти нè создаде, се сеќаваш? Ти ни го даде здивот, и свеста. А сега пушти нè!“, ми рече. Се сеќавам дека ја испружив раката и го допрев. Чудно. Во тој момент како да ме удри електричен шок. Свесноста доби нова дефиниција. Помислив дека сум буден и дека сум многу уморен. Дамнде викаше: „Ова не е сон. Ова е реалноста. Немој да се будиш, остани овде. Биди сведок самиот ти!“. Се разбудив во чудна позиција, едната нога ми беше речиси заплеткана врз другата. Тоа ми се случува првпат.

Кал ја знаеше тајната на соновите. Ги сакаше луцидните сонови и сакаше да си игра со фигурите додека спиеше. Знаеше зошто луѓето сакаат да спијат. Спиенето не е потреба, туку зависност. Луѓето се зависни од логичноста на сликите што ги восприемаат во првите 5 минути пред да преминат во длабок сон. Тоа е како цртан филм. Ако детето ги поврзи логички настаните во филмот, ќе продолжи да го гледа. Ако не, одбива. Во сонот, сонувачот ќе

престане да сонува, ќе побара друго сценарио со друга логика. Кога ќе ја реализира новата ситуација, продолжува да спие. Кал спиеше малку и изгледаше гадно. Меѓу другите негови теории имаше слушнато и дека сонот е еволуциски остаток од преминот меѓу еволутивните стадиуми. Сепак, не сметаше дека сонот е нешто натприродно или интересно кое ќе го предупреди за утре. Само здание на мозокот. Беше задоволен со тоа што си ја заврши обврската навреме, го запиша сонот. Влезе Хели. Кал го прибра својот дневник во фиоката. Хели се загледа во неговото нагло и брзо движење.

Утрото кое заврши со ноќ

...mmm, расказот со катарзичен мирис. Расказот кој ќе ги воодушеви младите, старите, девојките, момчињата, бебињата. Тие ќе заспијат, ќе се насладат, ќе починат во мир, ќе воскреснат и повторно ќе се реинкарнираат. Она што овој расказ ќе им го понуди е можност тие повторно да стапат во тек со нивната чиста природа – мистеријата. Не помислуваат на бегство, не помислуваат на страв. Едноставно го живеат својот живот. Се борат од своите коцки да се нахранат, се плашат од последниот издув и последните две солзи на смртта. Се плашат од се она кое го обожуваат и им го пренесуваат на своите деца. Што ве научил вашиот татко? Дека светот е тркало кое се врти? Ви кажал ли колку е убав животот таму надвор? Каде што информацијата ја држат во стаклено своно не дозволувајќи да стигне до вас прекрасниот звук на забранетите ноти од Моцарт и Бетовен? Ви кажал ли некој колку е поубава зелената трева која ќе ги навлажни вашите обувки под пролетното сонце кое веќе го нема, од она кое Вие постојано го живеете. Живеете страв. Бидете спремни. Овој расказ ќе ви ги отвори очите и ќе ви помогне да го сфатите постоењето на вашата вистинска природа, која е мистична и до која не може да се пријде со ниту еден научно-филозофски или уште помалку религиозен пристап. Овде не ве учиме да обожувате, не ве учиме да изведувате формули и кратенки. Во овој расказ ви го презентираме сјајот на вашата вистинска природа. Сјајот на *умот*. Вон-временски, изворен облик на бела светлина која се провејува пред вас откако ќе заминете од овде, темен океан од кој се плашите и го нарекувате пекол. Гласот на мистеријата. Ова не е гласот на таткото на Авраам и Јаков, ова не е гласот и плачот на децата на Израел, Палестина, Јудеја, Индија, Македонија... Ова е гласот на свесноста, многу помоќен од она што Вие сметате дека е најмоќно. Многу помоќен од она што вие сметате дека ќе ве избави за вашите промашки на целта во животот. Нема излез, излезот го направивте Вие, кога излеговте од утробата на вашата доилка. Спознајте ја вистината во нејзината прекрасна појавност. Ова е

расказот за вистината.

Во мало градче кое го нарекуваа Таболин, живееја две форми на живот. Живееја многу повеќе, но сега најважни се тие две, скриени во малата коцка изнајмена од едниот од нив. Живееја, Кал и Бубенок. Едниот не зборуваше, беше рипка. Другиот мрмореше – речиси и да не зборуваше. Го бараа него. Многу повеќе отколку што неговиот родител го бараше Кал. Многу повеќе одошто самиот Кал беше свесен дека може да најде. Не знаеше кој, често викаше „*Кој и да си, претстави ми се*“, и желбата беше чуена. Прекрасната есенска ноќ, кога сите перцепции водеа кон машината наречена компјутер, од која и двајцата преживуваа, се случи откровението за Кал. Се случи она за кое многумина сонуваат, она за кое многумина не ни слушнале ни посакале. Се случи **одговор**.

Беше рано ноемвриско утро. Денот започна како и сите претходни. Кал ги бараше своите одговори. Следеше принципи и начела. Одеше од прашање на прашање, од божество на формула, од равенка до халуцинација. Никој не можеше да му го даде ослободувањето. Тоа утро започна баш како и сите други. Тоа утро единствено не заврши како и сите други утра. Тоа утро заврши со тотален мрак во неговото срце. Другите утра би плачеле, другите темници би светнале и сите трагедии би добиле втора шанса во споредба со тоа утро. Тоа утро беше голем одговор за она што Кал делумно и го бараше. Тоа утро, да, заврши со ноќ. Цврсто поверува во својот одговор.

– „*Не!*“ – рече

и поверува во друга општа вистина. Не знаеше дотогаш за болка. Не сакаше дотогаш ништо друго како една реална слика за неговото постоење. Ги рецитираше зборовите на светите, умните и славните. Ништо не помагаше. Не можеше да сфати какви се тоа зборови што треба да понудат утеха, кога не нудат. Но можеше да сфати каква лицемерна работа е уметноста. Ги слушаше тоновите и зборовите на многумина што ја отсликуваа неговата

реална интимна трагедија и се прашуваше какви луѓе ги пишувале тие зборови, не чувствувајќи ништо повеќе од обична желба за профит. Не сфаќаше како може човекот да пее за тагата кога таа не ја чувствува. Тој знаеше неодложно, човек во негова состојба не би сакал да пее. На човек чии колена удираат во неговиот stomак превиткувајќи се од болка со скочанета поза во постелата не му требаат стихови. Не му требаат Библии и Корани, не му требаат ведски песни, божества и критика. Не му треба мајка, татко и сестра. Големо прашање беше дали му треба и вода и леб. Кал го сакаше само одговорот. Ги поистовети сите свои дела со грев,

– *„Ја промашив ли целта?“* – постојано мислеше, *„каде згрешив?“*

Зарем постои шанса овој човек кој низ плач во молитва клечи пред крстови и миризливи прашини да се чувствува празен? Не го сакаше Бог, го сакаше само тоа што го повредува. Тоа ноемвриско утро, пострашно од сите војни и ветришта, пострашно од плачот на неговата за малку замината мајка, заврши со свиок на неговите колена. *Тоа ноемвриско утро – заврши со ноќ!*

Длабината

Ја посака иднината. Иднината која не постои и сеуште не е создадена. За да се преточи во минато и сегашност. Ја посака судбината и кармата. Го создаде светот во кој работи само она на кое секој најмалку се надеваше, разумот. Го создадоа светот во кој работи само она кое секој го сметаше за минлива појавност. Материја која гине и умира. Го контролираа тоа мало парче мековина и му го создадоа светот кој тој го бараше. Семантички ум од вештачка интелигенција. Човекот не беше свесен и не постоеше се до тој момент. Се додека не почна да ги осеќа празнините помеѓу електроните на материјата. Се додека не го направи она за кое ги предупредуваше другите. Се додека не трасна со лицето во песок фрлен над цемент.

Кон крајот на векот кој штотуку започна, се оформи тело од научници и професионалци од различни области кое подоцна премина во организација на чие чело стоеше најпааметниот и најбизарниот научник од сите. **Д-р Цалиден**. Организацијата требаше да го помогне процесот на умирање на луѓето во светот. Или поточно кажано, требаше да помогне да се реши стравот од она од кое луѓето најмногу се плашеа, **смртта**.

Зошто пред толку краток период луѓето во Таболин, па и надвор од него, се плашеа од смртта? Зошто плачеа и лелекаа над празните трупови кои безживотно ги предупредуваа? Им кажуваа дека смртта не е тоа што мислеа дека е. Смртта беше болна и горда панихида на животот. Ја обожуваа со плач. Трудот врз кој работеше д-р Цалиден се беше со работен наслов „**Веќе видено**“. Се нарекуваше онака како што и најконцизно се опишуваше. д-р Цалиден сметаше дека доколку пред да настапи биолошката смрт се реагира во рок од најмногу 3 часа, со специфична медицинска процедура може да се формира втората веќе видена реалност за лицето кое починало. д-р Цалиден беше религиозно бизарен. *Следните 40 дена од преостанувањето на работата на мозокот ќе се претворат во нов живот за покојникот. 40 дена релативитет може да значат цели 80г. земен живот.* Мозокот беше тоа што ја создава реалноста. д-р Цалиден го знаеше

тоа што квантите го формираа – енергијата. Знаеше дека мозокот ја офинува таа енергија во форми кои само „тој“ ги сакаше. Во бои и шаренила, во лица и раси. Знаеше дека не постои материја – постојат празнини. Исти како тие помеѓу електроните и планетите. Минаа години. д-р Цалиден беше протеран од земјата во која ја објави теоријата за веќе видените реалности. Не беше добредојден во Таболин. Никогаш, ама баш никогаш, не успеа да го примени неговиот труд кој чекаше на хартија, врз жив организам кој поседува свесност. И како што е редот, во земјата која добила топчеста форма го пронајдоа големиот ум. Не посакаа да му помогнат или вработат таму каде што би можел да ја реализира својата идеја, не го убија или осакатија заради предупредување. Едноставно, формираа подземно движење кое наоѓаше форми желни за вечноста. Движењето го нарекоа со работно име Длабина и го сметаа за најголемата подземна секта после *Сидарите*. Не сакаа да ги разберат. Тоа можеби и беше една од најголемите теории на заговор дотогаш познати. Д-р Цалиден почна да сонува. Му светнаа очите. ВЕЧНОСТ. Еден *циклус* на веќе-видена реалност подразбира појавување на д-р Цалиден и во таа реалност, каде ќе ја обави истата процедура, итн. итн., до вечноста. д-р Цалиден беше новиот Бог за јаглеродните животни форми.

Светот е прекрасно место за живот, со еден мал предуслов – ако сето тоа постои вон вашето разбирање за реалноста. Светот е љубов, љубовта е Бог. Бог е д-р Цалиден кој е единствена потврда дека Бог не е љубов. Ако со нешто можеше да се опише Бог во светот на д-р Цалиден, тогаш Бог би биле вие самите затоа што Вие го создавате и злобниот доктор.

Таму постои „*Советот на Длабината*“ едно од најмистичните и таинствени места во градот. Таму се создаваа и донесуваа најголемите одлуки и решенија за сите граѓани на малиот град. Во мало градче кое го нарекуваа Таболин, живееја две форми на живот. Живееја многу повеќе, но сега најважни се тие две, скриени во малата коцка изнајмена од едниот од нив. Живееја, Кал и Бубенок. Едниот не зборуваше, беше рипка. Другиот мрмореше – речиси и да не зборуваше. Го бараа него. Многу повеќе отколку што неговиот родител го бараше Кал. Многу повеќе одошто самиот Кал

беше свесен дека може да најде. Не знаеше кој, често извикуваше „*Кој и да си, претстави ми се*“, и желбата беше чуена. Прекрасната есенска ноќ, кога сите перцепции водеа кон машината наречена компјутер, од која и двајцата преживуваа, се случи откровението за Кал. Се случи она за кое многумина сонуваат, она за кое многумина не ни слушнале ни посакале – се случи **одговор.**

Советот на Длабината

Се посомневаа и го свикаа. Советот на Длабината. Советниците од Длабината беа мудри и силни. Но не беа искрени. Советот на Длабината беше нешто кое не беше разбрано ни од тие кои го создадоа. Тие едноставно беа таму, бидејќи им кажале дека се избрани. Беше рано наутро. Завесите во собата каде што заседаваше Советот на Длабината беа затворено-тргнати. Во зачадена просторија на слаби дрвени столчиња седеа 9 членови на Советот. Еден од нив стана откако беше повикан да зборува. Ги отпоздрави присутните.

- *„Петокот навечер, одејќи кон дома здогледав млад човек, како плаче на тротоарот со главата дигната кон небото. Сакајќи да му помогнам го запрашав што му е. Не добив одговор“*, рече Еор, делегатот кој зборуваше.

- *„Што ти е човеку? Мора нешто да ми кажеш. Можам да ти помогнам, знаеш јас сум влијателен човек“*. - реков,
- *„Мхх“* - промрмори,
- *„Имаш ли дом? Имаш ли твои? Име?“*
- *„Се е така темно. Беше прекрасно. Се беше шарено“*, одговори младичот.

- *„Тогаш се посомневав во него. Се разбира, веднаш го направив тестот за врската на стабилност..даде негативен резултат. Започнав да не се сомневам. Помислив дека е ретка состојба на илузијата. Одеднаш чув нешто..кое никој од нас..не би посакал да го чуе.“* - запелтечи и замолкна.
- *„Што чу?“* - го запрашаа речиси во еден глас.
- *„Кажи веќе добога. Што чу?“*, беа нетрпеливи сите
- *„Еве...нека каже сам“*.

Од вратата се виде силуета на слаб маж. Го турнаа. Имаше цврсти ленти на рацете кои не му дозволуваа да мавта. Имаше нешто што наликуваше на ластик на неговите нозе, не можеше да бега. Едвај одеше. Ја тргна завесата и влезе.

- „*Како се викаш, младичу?*“ – го запраша Еор.
- „*Кирил Пон*“ – низ солзи и немо одговори младиот човек.

Светот почна да им се заматува. Лицата им станаа жешки како жар. Сета пот и крв се дигна во нивните глави. За малку што не испопаѓаа од масите и столовите. Еден од нив го грабна за неговата полу-искината јакна. Кирил врескајќи се обиде да привлече внимание, но потоа осети тап удар врз неговиот тил. Се онесвести.

Кал играше судоку.

Кирил

Кирил Пон работеше во гостилница од 2м² каде точеше пијалок на шанкот. Вечерта посака да прошета во паркот. Не се двоумеше. Ги послуша зборовите кои длабокоа одекнаа во неговата свест. По работното време се најде со својата најдобра другарка. Кирил беше прекрасен младич. Раини беше заљубена во него. Навистина прекрасен пар би биле тие двата. Шетаа и се смееја. Не сакаа да си одат. Таа го гледаше како Ерос, тој ја гледаше како свој апостол – примитивно не сакајќи да го наруши другарството со љубовна врска. Поминуваа крај мостот. Раини застапа и ненадејно се фати за главата. Кирил пријде сакајќи да и помогне. Нејзината шарена облека започна да добива сеписка обоеност. Започна да ја губи бојата. Наеднаш нејзината шарена појавност почна да станува мрачна и темна. Како дамки од лош прием на Визорска програма. Како дамки од истурено кафе врз бел невестински фустан. Раини започна да исчезнува. Нејзината рака полека се претвори во прозирна контура која се топеше во просторвремето и откажуваше држ од раката на Кирил. Нејзиното прекрасно лице го снеса за миг. Безгласно вриштеше, бараше помош. Раини полека се губеше. Кирил ја влечеше, не знаеше што да стори. Почна да вриска со болен крик. Клекна на тротоарот по мостот и почна да плаче завивајќи. Се погледна уште еднаш на кобното место. Немаше никој. Раини не беше таму. Таму имаше болка. И тогаш кога Кирил помисли дека некој ќе му помогне и извлече од бизарноста што ја виде, се појави Еор, делегатот кој го доведе пред Советот на Длабината.

- „Што ти е момче?“ – праша Еор, „Што ти е човеку? Мора нешто да ми кажеш. Можам да ти помогнам...“ – продолжи да навалува тој
- „Мхх“ – промрмори Кирил,
- „Имаш ли дом? Имаш ли твои? Име?“ – праша Еор.
- „Беше шарено..“ – закемка Кирил.

Кирил осети силен убуд во левата страна на својот врат. Се онесвести.

Кирил 2

Кирил ги отвори очите. Виде импровизирана ограда и едно малечко чинииче кое му служеше како резервоар за храна и во кое очигледно некој од надвор ставаше некакви гнасоти кои Кирил требаше да ги јаде. Се чинеше дека Кирил бил во безвест со денови. Тоа можеше да го види во слоевите различна храна во чинијата. Тој што дотурал храна не бил свесен дека претходното јадење не било изедено. Само ставал. Беше мртвило. Се слушаше само звук на птица кој одекнуваше во далечините.

Долго, долго...долго Кирил се прашуваше што бара таму? Од каде неговото чувство на празнотија? Од каде толку неодговорени прашања и што по ѓаволите се случуваше?

Не сакаше да ризикува. Иако се чинеше дека може да избега од таа грозна коцка со само еден нежен удар врз оградата, но сепак не знаеше што го чека зад неа. Се исправи и виде огледало. Пријде и го здогледа своето уморно лице. Брадата веќе почна да е забележлива. Неговото чудење и обид да го препознае оној во кого гледаше го прекина звукот кој дојде од долниот дел на замислената врата во коцката. Здогледа голема лажица со течна храна. Лажицата се истури врз купот храна во чинијата.

- „Јади!“ - се слушна и лицето со брзи чекори замина.
- „Чекај!“ - извика Кирил.

Немаше одговор.

Клекна со свиткани колена врз кои ја потпре својата глава. Се сети како кога беше мал, во својата соба често одеше да биде сам. Го сакаше тоа. Сакаше да ја сподели радоста со самиот себе, сакаше да плаче и да се теши самиот себе. Не ја сакаше раката на неговата мајка, ниту рамото на неговиот татко. Кирил беше затворен уште од неговата најрана возраст. Дури и кога беше

бебе тој не плачеше. Често мислеа дека бебето умрело и одеа го буцкаа да видат дали мрда и наслушнуваа дали дише. Кога порасна остана само еден збунет човек кој не сакаше да ги споделува чувствата со другите. Се што правеше го правеше во себе, како лисица која откако ќе ја скриете во пазувите Ви го јаде вашето срце, и го јаде и го јаде. И во еден момент се струполувате на земја. Тоа беше тоа, Кирил падна со неговото лице во подот. Лисицата го изеде неговото срце. Тоа беше момент кога сакал не сакал ќе мора да се отвори пред сите. Тоа беше моментот кога Кирил се струпולי врз тлото.

Мислите и тишината го прекина некаков разговор. Лицата кои зборуваа на неразбирлив јазик се доближуваа до коцката каде што седеше Кирил со денови. Се чу звук од куп клучеви кои прво паднаа врз подот, а потоа еден од нив беше искористен за отклучување на вратата зад која беше Кирил. Тој се исплаши и се повлече во најдалечната точка на коцката. Вратата се отвори.

– „Излегувај“ – рече дебел глас.

Ова дојде како ослободување. Кирил немаше што да земе, само тргна со брз чекор накај вратата. Се посомнева дека е некаква стапица па подзабави. Потоа од зад вратата во тенок слој светлина здогледа лик на млад човек кој се чинеше дека го чека времиња. Тоа некако го утеши и побрза кон излезот.

– „Судењето ти е закажано за 2 седмици, дотогаш види се со брат ти“. – рече истиот дебел глас.

Брат? Кирил немаше брат. Но не изусти ни збор. Тоа беше единствена можност да излезе. Ги протри надлактиците од студ и замина зад младиот човек кој се беше бил претставил како негов брат.

– „Ти се јаде?“ – рече Кал,

– „Да, ми се јаде.“ – одговори Кирил.

Кал се насмевна. Од аголот на улицата која требаше да ја преминат го здогледаа Хели.

Раини во светот на проекциите

Кирил заминуваше од коцката на Кал. Се чинеше дека го опфатило чувство кое одамна беше непознато за него. Некои го викаа одлив на серотонин во крвта, други го викаа среќа, трети пак не го имаа сеуште запознато.

Во доцниот ноќен или раниот сабајлешен час, додека светилките мирно ја губеа јакоста на светењето, од еден темен сокак дојде некаква светлина, Кирил се исплаши. Застана и љубопитно почна да насирнува што се случува. „Некој си игра со мене“ си помисли. После тоа што го виде во коцката на Кал, знаеше дека тој нема толку луди идеи и технологија да направи толку интересен трик во името на другарството. Најпрво се насмевна, се успокои во мислата дека тоа е некој негов познаник кој нема лесно да си помине. Потоа лицето доби поинаква структура. Горната усна почна полека да се спушта пред страшниот видик што се појави пред него. „Каков спокој“ си помисли, несвесно тргнувајќи кон светлината од која се појави тенка женска фигура. Кога се доближи на два чекори до светлината беше сигурен:

– „Тоа си ти, Раини?!“

Тоа беше Раини. Доаѓаше од свет кој беше сеуште непознат за Кирил. Тоа беше светот на проекциите. Тоа беше независен свет од тој на д-р Цалиден, таму докторот со зловни умисли не можеше да дојде. Не дозволуваше универзумот толку големо зло да ја извалка невината светлина која ги обвиваше жителите на таа состојба на свесноста.

– „Кирил, хаха..“ – почна задоволно да се смее Раини.

Кирил се задржа на сидот веднаш до него. Мислеше дека ќе падне повторно и ќе се разбуди на уште помрачно место од тоа каде што го однесоа од советниците на Длабината. Потоа направи два чекори наназад

помислувајќи дека тоа се тие. „Ова е стапица“ помисли, „сакаат да ме предизвикаат“. Таман да тргне да си оди, сакајќи да ја игнорира светлината од која јасно се исцртуваше ликот и силуетата на Раини, слушна песна. Со глас кој го имаше слушнато порано. Ја знаеше и песната, го знаеше и гласот. Му се вратија спомените кога Раини често знаеше да запее игнорирајќи ги сите наоколу, концентрирајќи се само на нејзината желба за пеење. Кирил едвај ги задржа солзите. Се наежи.

Раини беше среќна проекција. Нејзиното постоење беше вистинско, но во еден друг свет каде што неодамна се разбуди. Се случи нешто за кое само таа знаеше. Таа ја доби слободата на реалноста. Таа знаеше што има зад овој свет, за кого се спремаа милијарди луѓе, молејќи се за прошка на нивните гревови пред нивните многубројни богови и идоли. Раини знаеше за сето тоа, таа беше осознаена. Но дојде во светот на Длабината, дојде во проекцијата на д-р Цалиден, заобиколувајќи ги можните начини да биде откриена. И не дојде случајно. Не посака да го види Кирил без причина. Таа знаеше нешто кое Кирил мораше да го дознае. Сакаше да му го каже тоа.

– „Стори нешто за мене, Кирил“ – прошепоти Раини, ставајќи го прстот на нејзината уста и нос.

Кирил кој немо гледаше на сето тоа, не можеше повеќе да издржи. Низ росата на зората која се будеше над Таболин не можеа да се забележат неговите капки пот и солзи кои едноставно протекоа.

– „Би сторил сè, да знам што се случува?“ – напнато шепна Кирил.

Раини беше спремна и повеќе од одлучна. Донесе одлука која можеби повторно ќе го спои со неговиот најдобар другар во светот на реалноста.

Раини

Раини се разбуди потна. Знаеше дека имаше кошмар. Имаше еден од оние кошмари кои ја туркаа во длабока депресија. Знаеше дека нешто сонуваше, но не можеше да се сети што. Стана од креветот, поита да се напие чаша вода. Кога конечно се расона, седна на масата и го отвори весникот од претходниот ден. Си направи кафе, провери пошта. Правеше работи што ги правеше секој ден. Се сети дека вчера му вети на Кирил да се видат. Мислеше дека Кирил ќе помисли дека го избегнува. Но тоа беше најмалку така, таа едноставно имаше работа секој ден прекувремено. Знаеше дека Кирил ќе ја разбере. Виде на календарот, 21ви декември. „*Ќе дојде 2013та за скоро*“ помисли и го зеде телефонот. Се обиде да се сети на домашниот број на Кирил. Помисли на стариот дом на Кирил. Тогаш се чинеше дека се сети што сонуваше. Го сонуваше Кирил, слаб, замрзнат, гладен, валкан, како плаче пред темна зграда. На зградата пишуваше нешто со неразбирлив јазик, како во соновите, а Кирил панично се обидуваше нешто да ѝ каже.

Морници ја полазаа. Се протресе и го слушна тонот на добиениот сигнал на телефонот.

- „Ало?“ – се чу
- „Здраво, овде Раини, со кој разговарам?“ – мирно праша,
- „А кој го барате Вие?“ – одговори тивкиот женски глас
- „Кирил?“

Наследи пауза. Мртвило и далечен глас од зад линијата кој ѝ велеше на жената од другата страна да ја спушти слушалката. Таа само шмркна како низ плач и рече:

- „*Зошто уште ме вознемирувате? Таман помислив дека се ослободив од вас*“, рече жената и ја затвори слушалката.

Раини беше зачудена со одредена доза на сомничавост дека го згрешила

телефонот.

– „Веројатно по грешка сум завртела кај некој друг Кирил.“ – се утеши

Свона повторно. Но овојпат долго никој не ја креваше слушалката.

– „Баш така, Кирил не е дома. Сум бирала по грешка“, воздивна.

Речиси не помина час кога Раини излезе. Силно сакаше да го види Кирил, сакаше да се смее и дружи со него. Сакаше да се држи за рака со него, сакаше да го гушне и бакне. Беа пријатели само какви што сме читале во приказните. По патот Раини се обиде да размислува на тема која одамна ја избегнуваше. Кога помина покрај храмот во кој пред некој ден беа со Кирил, мислата повторно се зачна. Која сум јас? И вечно поставуваното прашање кое Раини не сакаше да го остави неодговорено. Мислеше дека ако го тумачи прашањето „зошто?“ и ако го најде одговорот, ќе ја открие смислата на животот. Таа не беше атеист, не беше ни црковен верник. Не сакаше институции, не сакаше организирана религија, не сакаше меси и светци кои берат пари од безнадежните за да си обезбедат телохранители. Сепак знаеше дека на почетокот на нашето постоење како материја постои нешто кое е одговорот на прашањето „Зошто?“ Иако многупати таа ја изгуби вербата во концепт на Бог како личност, никогаш не ја загуби борбата за осознавање на вистината. Не сакаше да биде дел од догматски верувања кои луѓето ги прифаќаат за да се тешат со фрази како „така сакал Бог“ или „Бог знае што е најдобро за нас“. Сакаше да има јасно и логички изнесено објаснување за тоа зошто е таа тука и која е нејзината цел. За многу блиска според нејзиното разбирање за Бог ја сметаше идејата на Буда, но Будизмот го сакаше само кога стануваше збор за Тибетскиот будизам. Другите будистички институции ги сметаше за уште еден масовен перач на умови. Често одеше во храмови за да оддаде почит на тие кои веруваат и да се запознае со нивната вера и начин на живот. Одеше „кај Исус, Мухамед, Кришна и Буда“, во православни цркви, џамии и хиндуистички храмови. Имаше универзално разбирање за светот. Некогаш ќе помислеше дека умот

Ѓ ја креира реалноста, некогаш веруваше во апсолутна реалност, една за сите и индивидуална за секого. Некогаш знаеше дека Кирил не е создание на нејзиниот ум, а често пак помислуваше дека таа го креирала ликот на љубениот другар кој умот го дизајнира според нејзините потреби и замисли. Но тогаш се запрашуваше зошто боли кога невроните ќе треба да се одделат од идејата за една личност или предмет, па ќе треба да се разделат со него. Зошто боли разделбата? Ако умот ја креира реалноста, си мислеше, тогаш тој треба и да ја дизајнира најсоодветната утеха за нејзината болка. А таа знаеше што е болка. Уште како мала ја имаше изгубено нејзината мајка. Татко у почина непосредно по настанот, велеа од жал за сопругата. Раини спореше со Кирил за сфаќањата за животот, затоа што Кирил беше поданик на светиот Брадест Кондрим, таа сметаше дека црквата и Библијата го заслепуваат, а сепак го допушташе сето тоа затоа што знаеше дека тоа го прави среќен.

Од зад липите се здогледа куќата на Кирил. Нестрпливо ги забрза чекорите.

Жална вест

Пристигна на скалите пред влезната врата. Со блага насмевка нежно засвона на домашното свонче. Немаше одговор 30тина секунди. Си помисли дека Кирил сеуште не се вратил дома.

- „*Ќе го почекам со неговите*“, низ срам се согласи знаејќи дека никогаш се нема сретнато со неговите родители.

Засвона уште еднаш. И повторно ја пречека нема тишина. Веќе почна да го губи трпението и низ незабележлива нервоза се заврте да си оди. Тогаш слушна звук од отклучување на вратата. Некој слегол да ѝ отвори. Се сврти и причека. Кога вратата се отвори Раини речиси да не се уплаши. На вратата стоеше стара бабичка. Баба му на Кирил? Не, тоа беше некоја чудна комбинација од брчки и болка.

- „*Повелете..*“, рече жената.
- „*Мхх... Кирил?*“, праша Раини, а од очите на старицата прсна гнев и солзи!
- „*Па каде живееш ти...? Кога се врати во местово?*“, нејасно промумла.
- „*Јас ништо не Ве разбрав...*“, збунето рече Раини.
- „*Девојче, ќе те замолам да си одиш...!*“, ја трасна вратата.

Раини веќе и немаше што да прави, се почувствува избркана и напната. Застана пред куќата и се обидувахе да сфати што се случува. Залута во мислите и речиси не осети дека времето изминува. А неа ништо да ѝ никне во главата. Помина еден автомобил од кој излета конзерва и силно свечна на тротоарот непосредно до неа. Таа се преплаши и речиси подлетна наназад. Тоа ја врати во реалноста. Така реши да тргне за дома, беше страшно лута на Кирил што дозволи некоја заборавена бабичка да ѝ го уништи веселото лице. Одеше покрај оградата и се вртеше наоколу.

Мислеше ќе најде некој кој ќе може да го праша што по ѓаволите се случува. Најпосле виде една стара, речиси пред распаѓање, барака во која работеше стар електроничар.

- „А што кога немам избор...?“, влегувајќи се тешеше затоа што знаеше дека дедото нема да ѝ помогне.
- „Добар ден, може ли едно прашање...“

Електроничарот не ја чу. Таа го повтори прашањето нешто погласно. Дедото се заврти нагло и благо се насмевна пред убавината на Раини.

- „Аа, овој стар пес денеска особено има среќа...колачите, сега млада убава девојка..“

Раини речиси не одолеа на слаткиот поглед на дедото и не издржа, а да не ги крене усните во знак на задоволство.

- „Како да ти помогне чичо?“ се обиде да си одземе години дедото.
- „Впрочем, веројатно можете да ми помогнете...долго ли работите овде?“
- „Јас овде сум подолго отколку што ти имаш години...“ се насмевна тој.
- „Епа тогаш кажете ми во која куќа живее Кирил? Кирил Пон“, праша Раини преправајќи се дека бара некој кој го нема видено одамна или кој воопшто не го знае.

Дедото се смурти, се натажи, му клапнаа веѓите и усните и тоа му ги исцрта брчките под очите, му ги оптежна гушките.

- „Оф дете, па ти одамна не си била тука нели?“

Раини се стаписа и притресе. Очекуваше лоши вести.

- „Првпат доаѓам“ – излажа таа.
- „Тогаш оди си, нема ништо за тебе овде. Кирил нè напушти!“, низ солзи и треперлив глас замумла дедото со клопче калај во раката.

Раини се помести и ладна пот ја облеа од длабочината на зборовите кои ги чу на посебен начин, а во градите како силен стршлен ја погоди зборот на човекот. И се вратија соновите и се она кое што таа претходната вечер го виде додека спиеше. Се сети дека на крајот на сонот Кирил ја побара да оди „таму“, и рече „Спаси ме, ќе најдеш начин“ Сето тоа и наликуваше дека не сонуваше, реалноста и беше изместена и не знаеше кое „сега“ е вистинско.

- „Се поигрувате“, тешко дишеше таа
- „Кирил почина пред нецела година..“ додаде дедото.

Пред очите на Раини испреплетено и матно се појавуваа слики од Кирил, а потоа агресивно се струполи на дрвениот под.

Таболин

Таболин, градот на илузијата се простираше во умовите на секој кој бараше да го види. А грешеа што го бараа низ прозорот на собата. Требаше да го побараат во изворот на нештата, во нивните умови и души. Грешеа што му даваа перспектива на град од бајките и легендите. Таболин беше исто реален колку и градот во кој Вие живеете. Единствено тој постоеше на многу посуптилно место отколку главните градови на големите земји на кои им се восхитувавме. Воздишката за Таболин би била многу поголема ако успееме да го најдеме. Тој не е обичен град со кули и реки. Тоа е царството божје, самсара и нирвана во едно, Таболин може да биде Вашето најдобро место на живеење.

Првата причина за постоењето на *Рајот* до човекот, е тоа што овде можете да најдете многу убави колачиња. Сите прават прекрасни колачиња. Уште го знаат како градот на Фенера, најпознатата слаткарница која произлегува од најстарото слаткарско семејство во градот *Фенѐ*. Најпознато јадење се *Веслите*, вид на крофни. Се смета за навреда ако гостинот не касне барем една *Весла* кога е во друга куќа. А ги имаа сите. Ако пак гостинот гризне еднаш и побара салфетка за да го стави залакот таму, домаќинот ќе знае дека нешто не е во ред со неговото здравје што го спречува да јаде *Весли*, единствената причина за одбивање. Оваа врста крофни беа вистински кошмар за моделите и лицата со срцеви заболувања. Беа многу мрсни. Имаа холестерол и калории колку еден нормален ручек. Една *Весла* можеше да замени цел оброк за возрасен човек. Кога патуваа, Таболинците обожаваа да јадат и разменуваат различни видови *Весли*. Откако сите ќе пробаа од *Веслата* на другарчето, заспиваа со тежок стомак. Другите кои јадеа по 2 *Весли*, чекаа да повратат.

Ова личеше на прекрасен град. Не беше само јадалиште и шеталиште на Таболинци. Многумина го сметаа за Мека и Ерусалим на *Квантната религија*, единствената организирана религија која нема судир со науката. Не само што нема судир со науката, туку и целосно се надоврзуваат.

Сето тоа го правеше Таболин топол. Затоа што Таболин може да биде во секого. Таму живееја две форми на живот. Живееја многу повеќе, но сега најважни се тие две, скриени во малата коцка изнајмена од едниот од нив. Живееја, Кал и Бубенок. Едниот не зборуваше, беше рипка. Другиот мрмореше – речиси и да не зборуваше. Веќе не го бараа *него*. Го најдоа многу повеќе отколку што неговиот родител го најде Кал.

Кал го виде Кирил. Кал и Кирил беа Таболинци. Едниот ја знаеше вистината на стравот. Другиот не можеше да ја вметне во неговите строги религиозни принципи и визии кои дотогаш ги имал. Тој беше уморен, му недостигаше Раини, сакаше да ја прегрне и да плачи додека не дехидрира и умри! Тој беше Кирил.

Кал и Кирил знаеја за Таболин. Но Кал знаеше што е тоа.

Сонот на Раини

Пред да заспие Раини ја зеде сликата од Кирил. Му недостигаше. Но тој ден не успеа да го види. Беше преокупирана со работата. Таа беше толку нежна што речиси и не заплака од тага што не го виде својот љубен. Сакаше да запее. Одамна немаше запеано. Но беше преморена. Посака да се откаже од работата, беше врзана со Кирил на секој можен начин. Иако тој беше човекот кој не веруваше дека може да постои толку силна физичка врска помеѓу две тела, таа успеа да го промени тоа негово гледиште. Пред да заспие посака само да го прегрне. Ја стегна сликата силно на нејзините гради. Во нејзиното грло стоеше грутка но не знаеше од каде. Таа грутка беше странец за Раини. Не знаеше од каде доаѓа ниту што сака. Знаеше само дека многу ѝ се спие и дека ако заспие побрзо, ќе го дочека утрешниот ден поскоро. Ја мачеше тоа што не може да биде во љубовна врска со човекот кој ѝ беше тотем, но беше скромна и задоволна што универзумот ја обдари со таков другар. Почувствува силна поврзаност со Универзумот. Почувствува силна интеракција со многу живи единки кои ја чувствуваат таа суштинска сила на взаемно разменување енергии. Посака да му каже „фала“ на големиот маестро кој непрестајно и неуморно ја диригира симфонијата на животот.

– *„Гаја, мајчице. Чувај го. Чувај ме и мене. Не гази ги неговите крилја!“* – се помоли и заспа.

Последната вибрација која доаѓаше од устата на Раини беше силна. *„Не гази ги неговите крилја“*. Одекна во ехо. Таа пакосна реченица се распространи на сите планети, низ сите сонца и млечни патишта. Ги опи. Молитвата хаотично патуваше со брзината на светлината, удри во едниот крај на Универзумот, сирна во неговата надворешност и повторно назад во другата крајност. Набрзо целиот *Универзум* пливаше и се капеше во девственоста на молитвата на Раини. Тој беше благодарен и за момент се

почувствува како подреден под невиноста на прекрасната девојка. Ги собра сите свои полубогови и им нареди да ја чујат нејзината молитва. Тие поитаа да медитираат и да се молат на нивните татковци за услишение. Раини мирно спиеше во благословот.

Раини направи временска дупка. Направи пореметување на простор-времето. Нејзината желба за услишение на молитвата и испраќање на знак дека молитвата е слушната беше толку силна што ги помести силите со кои се држат планетите, ги помести силите со кои електроните вртат околу јадрото. Не сакаше, но го стори тоа. Стави солзи на многу очи. Во танцот на тишината и во вакуумот на ширината, две планети забрзаа една кон друга. Не видоа напред и назад. Тие итаа во колизија. Сите беа во восхит и среќен плач. Никој не забележа кон што води судирот на двете планети. Во едната од нив имаше енергија колку што имаше во сите сонца и планети во радиус од 10 милијарди светлосни години. Тоа беше многу енергија.

Месечините на двете планети избегаа во страв. Двете сестри најпосле се судрија и во агонија се простија со Универзумот. Двата електрони прснаа. Универзумот најпосле виде што се случи. Со страв се обиде да го поврати времето барем момент наназад за да може да ја промени сегашноста. Виде дека никој не е со него. Сите беа пред своите идоли. Речиси го фати паника и низ плач самиот се проколна. Во тој момент црна маса ја допре нежната кожа на Раини додека таа спиеше. Лукаво се протри од нејзините бели гради и влезе во нејзината свест. Настана тотален хаос. Желбата од љубов на Раини испадна најголема катастрофа од која многумина ќе страдаат утредента. Раини почна немирно да се врти и да ја облева ладна пот. Темната маса ја обзеде. Таа не знаеше што се случува. Спиеше длабоко. Се чинеше дека немирно сонува. Ја постави во уште неколку други димензии. Ѓ ги префрли рацете, па потоа трупот. Најпосле ја имаше префрлено целосно. Остана уште главата. Успеа. Раини беше во друга состојба на свесност.

Мирно го продолжи патот знаејќи дека треба да се сретне со Кирил. Ја имаше опфатено страв, а не знаеше зошто. Сакаше да зборува за тоа непријатно чувство со него. Кога пристигна таму каде што требаше да се

сретнат немаше никого. Дождот предмалку престана и последните луѓе итаа кон нивните топли домови. Наеднаш уличното осветлување замре. Светлината почна мирно да умира. Додека таа размислуваше дали да продолжи уште 100тина метри потаму, каде што е светло. Така и одлучи. Кога тргна од зад себе слушна силен трмав чекор. Како да стигна до неа и повеќе да не продолжи. Слушна машко и тешко дишење. За ситуацијата да кулминира, во полумракот слаба машка фигура се приближуваше кон неа. Раини почна да оди наназад. Знаеше дека сега што и да направи ќе биде залудно. Ако тој реши да ја фати, нема да има време да му избега, ако реши да трча тој ќе ја стигне. Се доближа до сидот. Фигурата доаѓаше сè порешително со бавни и испрекинати чекори. Дишењето му беше сè потешко. Се чинеше дека движењето го заморува. Кога стигна на речиси близу метар од неа падна на колена. Раини како да се потсмири. Ѐ се причина дека ја препозна фигурата. Мирно ја спушти својата рака од градите и ја стави во џебот од палтото. Во тој момент уличното светло се запали. Таа се стаписа. Пред неа стоеше дух. Кирил, слаб, замрзнат, изгладнет, валкан, тивко плачеше пред темната зграда од каде што излезе. На зградата имаше прикачено плоча на која пишуваше нешто со неразбирлив јазик, а Кирил панично и немо се обидуваше нешто да ѝ каже. Најпосле тој покажа со прстот накај испишаната порака. Сакаше Раини да ја разбере. Реалноста на Раини беше изместена. Во тој момент го разбираше јазикот на сите луѓе во целиот свет, само не можеше да разбере што пишува на плочата кон која Кирил упорно покажуваше. Раини знаеше дека се случила грешка. Само не знаеше каква...

Се разбуди потна. Знаеше дека имаше кошмар. Имаше еден од оние кошмари кои ја туркаа во длабока депресија. Знаеше дека нешто сонуваше, но не можеше да се сети што. Стана од креветот, поита да се напие чаша вода. Од зад завесата кон ведрото утринско небо црната ѓаволска материја поита кон својот дом. Домот на Ѓаволот беше на небото.

Крајот на циклусите

Сонцето печеше. Беше прав зимски сончев ден. Се одбиваше од белиот снег и ги заслепуваше минувачите. На една клупа во паркот седна Кирил. Ја чекаше неа. Долго се немаа видено. Му недостигаше нејзиниот убав лиричен глас. Беше нетрпелив. Знаеше нешто што таа не го знае. Му се преврќаа пеперутки во стомакот, светеше со посебна боја на аурата. Беше спремен да чека цел ден само да ѝ го соопшти тоа.

Во гужвата во центарот на Таболин една упорна девојка се пробиваше со брз чекор, незабележливо удирајќи се од луѓето што ѝ излегуваа на патот. Раини го немаше видено долго, ќе полеташе само за да стигне навреме. Знаеше дека нема да ѝ се налути што последно време беше преокупирана со работа. Кирил ќе ја разбере. Се чувствуваеше весела и среќна. Нејзината виткана темна руса коса се радуваше во ладниот воздух. Тек тук паѓаше по некоја снегулка и среќно умираше стопувајќи се врз неа. Раини го знаеше чувството кога сакаш да живееш само поради моментот што следува. Кога се прашуваш како може луѓето да седат дома и да безделничат. Кога си мислиш дека моментот што следува е најинтересен на целиот свет и дека само тебе може да ти се случи. Тогаш човекот живее за него, живее за тој момент. Кога ќе го доживее му здосадува за миг па му поминува. Комплетно се насладува од времето поминато во тој момент. Па сака уште...често го чувствуваеше тоа кога ќе беше со Кирил. Нејзината љубов за него не беше обична „те сакам, зошто не ме сакаш?“ сапуница и желба за секс. Тоа беше чувство на потполност и во секоја смисла чиста љубов која течеше низ вените до секоја клетка на Раини која можеше да стопа со ѕвездија.

Од далеку здогледа препознатлива машка фигура. Се чинеше дека чекал нешто повеќе. Задишана пристигна и се обиде да изнуди помилување.

- „...се јави тетка ми, после морав да одам до канцеларија, доаѓав пешки..“, рече Раини.
- „нема проблем, навикнав“, се пошегува Кирил

Тргнаа накај паркот. Паркот беше прекрасен во зима. Беше целосно покриен со снег, и низ оптежнатите крошни на дрвјата сонцето изгледаше како обесправено дете кое во играта го зеле само за да не плачи. Таму децата често правеа снешковци, се тепаа со снег, татковците ги влечеа, мајките им викаа да не настинат.

Кирил наеднаш природно се насмеа.

- „Што?“, праша Раини
- „Па рече „тата ми“...“, рече Кирил
- „Тетка ми...тетка..со А“, низ смеа го поправи Раини
- „Ах...извини...“
- „Патем, го носам дигикамот, немаме нови фотки..“, предложи Кирил.
- „Да? Прекрасно...“, рече Раини местејќи си го шалот.

Почнаа да се бркаат низ снегот. Нозете им потонуваа и тешко се движеа низ мразот. Паѓаа, правеа снежни ангели, се лизгаа...веќе беа водени и изморени. Па пешачеа и не осетија дека паркот го прошетаа десеттина пати. Зборуваа за работи за кои одамна немаа разговарано. Философираа, дебатираа и разменуваа енергија. Раини ја чувствуваше топлината на неговата појавност, а тој се топеше во нејзината убавина. Мислеше кога да ѝ каже, секој момент беше помалку погоден од следниот, мораше да пресече и да одлучи.

- „Ние ова што го правиме и не е баш добро..“, почна тој со мала напнатост
- „Да, сум размислувала и јас...треба почесто да се гледаме...“, одговори Раини
- „Не само тоа, можеби треба да направиме некои измени во нашата врска“, се продлабочи Кирил.

Раини како да блесна. Малото преврќање во нејзиниот стомак, топлата пот на нејзините гради и црвенилото на образите ѝ кажаа дека Кирил помислил да ја круниса нивната другарска врска со чиста романса.

– „*Конечно чекањето се исплати*“, си мислеше

Кирил беше видно вознемирен. И покрај ладното време капките пот не се двоумеа да го нападнат...ја стави едната рака во џебот од палтото.

– „*Прости ми ако сето ова звучи налудничаво и глупаво. Еве ќе соберам храброст и ќе ти го кажам сепак...*“, рече тој со наведната глава и продолжи

– „*...мислам дека треба да престане ваквата наша другарска врска*“.

Девојката нагло престана да свети. Топлата пот која ѝ влеваше надеж се претвори во ладна наежувачка гнаса која почна да ги гризе нејзините гради. Раини оладе и помисли дека ќе се струполи. Заби со колената во снегот. Кирил ја придржа. Кога таа ја крена главата, Кирил виде две солзи во нејзините очи како блескаат во просторот. Како да виде две крилја на ангел. Виде знак.

– „*Ах...Сега е моментот...*“, се реши тој.

– „*Раини...*“, ја повика, и 'рчна во џебот вадејќи мала црвена украсна кутија од која примерно сирна бел прстен, „*...дали сакаш да се омажиш со мене?*“, конечно ги реши дилемите

Раини нагло се погледна во него. Не очекуваше ваков гест. Тој веќе клечеше до неа. Измешани чувства ја обзедоа. Почна да се смее, не веруваше, наеднаш испушти среќен крик,

– „**ДА!**“

Кирил и Раини, во брак. Чувствуваше голема радост и љубов. Беше комплетна и само-спознаена. Повеќе не бараше никакви одговори. Не сакаше да прашува, не сакаше да допира. Таа беше ослободена од сè. Чувствуваше оргазам и нирвана во исто време. Го гледаше универзумот од центарот, ги допираше планетите и си играше со ѕвездите. Кирил само ја набљудуваше, задоволен што ја направи среќна и што и тој ќе може да сподели живот со некој кој ќе го сака и кој го познава.

Раини плачеше, веќе липаше. Не ѝ се веруваше. Не ги забележуваше прашањата на околните минувачи за помош. Раини, со рацете забодени длабоко во снегот, ја стопи нејзината илузија.

Наеднаш се слушнаа пискања и плач на деца кои трчаа кон другата страна на паркот. Родителите ги влечкаа за раце нивните деца. Ги пикаа во автомобилите и набрзина заминуваа. Настана хаос. Една капка дожд падна врз Кирил. Немаше идеја што се случува. Ведрото небо почна мистериозно да се затемнува. Луѓето се исплашија од глетката. Сите трчаа и бараа засолниште, не знаеја што е тоа. Вонземска инвазија, судар со комета, астероиди...

...најпосле видоа ѕвезди и планети како ја затемнуваат светлината на нивното сонце. Во тие моменти ја сфатија љубовта кон нивното ѕвездено џуџе, не можеа ништо да сторат. Двете мембрани се движеа една накај друга. Планетите од едната станаа видливи пред очите на милијардите луѓе на земјата и изгледаа страшно големи. Колизација на мембрани. Големиот трасок се случи повторно. Силен удар и татнеж се чу на земјата. Настапија земјотреси и огромни бранови. Кирил ја покри Раини и силно ја гушна. Снегот за миг се стопи и загушлив прав ги покри сите. Луѓето се престорија во светлина.

Во просторот кој остана да дише,
група неутрини јуреа низ празниот универзум.

Заминувањето на Раини

Силна шлаканица ја разбуди Раини. Кога ги отвори очите над неа виде стар таван од кој излегуваа трули трски. До неа виде дедо, а до него куп стари делови и алати. Раини не знаеше каде е.

– „Зошто сум тука?“ – праша тивко, уплашено и испрекинато.

Дедото збунето ја гледаше. Ја гледаше со чуден поглед, како дете пред кое паднал мртов човек и не знае што да прави со него. Само ја гледаше и бараше начин да ѝ помогне да се врати во реалноста. Реши да почека самата да го стори тоа. Раини долго лежеше на споените столови. Не изусти ни збор. Не можеше да се сети што се случи, не знаеше ни како се вика. Раини ја изгуби совеста. Ги изгуби и сеќавањата и се што имаше во нив. Ја изгуби љубовта.

Никогаш повеќе не прозборе, никогаш не се сети на *него*. Со дедото си „отидоа“ речиси во ист период. Тој стар и задоволен од она што го видел во животот, а облеан од горчина што последните неколку недели мораше да биде сведок на смртта на таква убавина. Таа пак млада и исушена. Не сакаше да јаде, не сакаше да пие. Последните неколку денови, Раини изгледаше како старица. Беше дехидрирана и несвесна дека умира. Последните солзи и капнаа во домот за напуштени лица. Никој не ѝ ги избриша. Дедото го погребаша веднаш до неа. Двете имиња изгравирани на гробовите како да се надополнуваа. На едното стоеше името на ангелот со згазени крилја, Раини. На другиот не се гледаше името на стариот кој беше исто така сам и непосетен од никого. До сликата на самиот раб од погребната плоча се гледаше зелена богомолка како плаче. Стрвно гледаше во името на покојникот незабележувајќи дека името не се чита. Најпосле забележа, извади шамивче од својот џеб и со него го исчисти името. Сега јасно стоеше и се гледаше.

Сега името се читаше од далеку – „*Кал Цалиден*“.

Логичка грешка

Кал се сосредоточи. Не можеше да верува каков пресврт зеде неговото здание. Тој беше виновен за се. Сакаше да ја прекине неправдата што како нивен Бог им ја зададе на неговите животи. Не можеше да верува дека преку **разделба** ги казни сите во малиот свет. Се чувствуваше валкано. Како да играл во јавен тоалет. Се чувствуваше како злобниот татко, лошиот господар, како човек им ја наметна најголемата казна на вештачки создадените животи – разделбата. Тоа според него беше неправда.

Прегледувајќи го неговото дело пронајде логичка грешка. Оттаму произлегле сите останати проблеми. За поправање сега беше касно. Одлучно ја избриша неговата програма. Неговото зло. После долго време го исклучи компјутерот. И тој како да се одмори.

КРАЈ